

bekjendt, senere været meget omtalt, hvorvidt der af de førte Forhandlinger kunde drages nogen Slutning med Hensyn til, om man, naar man skulde gaa til denne Frederiksfundsbane, da i Henshold til Forhandlingerne kunde antage, enten at den oprindelige Garantifund skulde være den gjældende, eller om Ministeren paa eget Ansvar kunde gaa ind paa at forhøje Garantien i et passende Forhold. Af de Udtalelser, som den Gang fandt Sted, og som jeg med den høitærede Formands Tilsludelse skal tillade mig at oplæse, fremgaar det imidlertid, at der var Stemning for en saadan forøget, Garanti, og den var naturligvis absolut nødvendig, for saa vidt Fjernbanen virkelig skulde gaa over Frederiksfund; thi det følger jo af sig selv, at en Bane, der blev saa meget længere end den foreslaaede, umuligen vilde kunne anlægges for den samme Sum som en Bane fra Roskilde til Kallundborg, saa meget mere som denne Bane, idet den udgik fra Kjøbenhavn, kom til at omfatte en Strækning, der vilde blive forholdsvis kostbarere end en Banestrækning ude i Landet. — Jeg skal tillade mig at oplæse de nævnte Udtalelser, af hvilke det fremgaar, at der virkelig under Forhandlingerne var Stemning for en saadan forhøjet Garanti. Forslagsstilleren siger Sp. 6187 i Forhandlingerne for 1870: „Naar Banen skal bygges over Frederiksfund, er det klart, at det vil medføre, at Anlægskapitalen bliver meget betydelig forøget, og det vil da ogsaa være nødvendigt, at Garantien udvides til ogsaa at gjælde for denne Sum“. Dertil svarede Repræsentanten for Frederiksfundsegnen, Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen): „Jeg skal for mit Vedkommende med stor Villighed imødekomme, hvad de Herrer Forslagsstillere ville foreslaa i den Retning, som deres ærede Ordfører nu berørte“. Forslagsstilleren bemærker derpaa: „Spørgsmaalet om en Rente-garanti for Sidebanen til Frederiksfund have vi tænkt skulde være forbeholdt den Tid, da Anlægget af Banen skulde finde Sted“.

Det fremgaar altsaa heraf, at man tydelig og bestemt har tænkt sig, at denne Bane vilde kræve en højere Garanti, men Forslagsstilleren siger, at han har tænkt sig, at det skulde være forbeholdt den Tid, da Anlægget af Banen skulde finde Sted. Idet nu det omhandlede Endringsforslag blev vedtaget, og det udtrykkelig blev fremhævet, at en Forøgelse af Garantien var nødvendig, saa tør man vel ogsaa deraf slutte, at den Fortolkning af Garantien, som senere skete, kunde være begrundet. Man kunde nok tænke sig, at den ærede Minister for en saadan Fortolkning af Garantien kunde finde Støtte i disse Forhandlinger, uagtet det Modsatte, saa stærkt er blevet paastaet, og han maa sandsynligvis i hvert Fald have troet dette, da han, efter at have taget sit Tilfald om 350,000 Rd. pr. Mil tilbage, dog i Stedet for at give de i Lovens af 26de Februar 1869 omhandlede 3,700,000 Rd. gik til 4,100,000 Rd. Jeg skal yderligere tillade mig at oplæse en lille Bemærkning af den daværende Indenrigsminister. Han siger Sp. 6179: „Jeg maa for Dyrigt overlade til det ærede Thing ved sin Afstemning at bestemme, hvor vidt man bør gaa, idet jeg antager, at Thinget er en lige saa omhyggelig Bogter for Statskassens Interesse som Regjeringen“. Denne Udtalelse synes mig ogsaa at tyde paa, at den daværende Indenrigsminister har tænkt sig Muligheden af, at man kunde være nødsaget til at gaa til en saadan forhøjet Garanti. — Af, hvad der saaledes er passeret, forekommer det mig, at der kan være blevet vaft et begrundet Haab hos den paagjældende Egn's Beboere, om, at de vilde faae en Fjernbane. Man kan ikke forundre sig over, at de have troet, at der virkelig var Alvor i Sagen, og have ment, at Regjeringen, naar det ofte omtalte Endringsforslag blev vedtaget, da paa enhver mulig Maade vilde søge at bringe det dertil, at denne Fjernbane virkelig kom i Stand. Dette Haab vandt en betydelig Støtte ved, hvad der senere er passeret, og her kommer jeg, mine Herrer,